

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּת נַח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ג' - חלק א'

קונטרס 61

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְאֵי יִפְקֹדוּן בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

גדולי ישראל
והזהר

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בואו וטלו חלק בהפצת הזוהר הקדוש

רוצים ארוקרי אידיד? ארעניק אמנה אבר מצובה? אחמנה?
אמנה ביום הפואדנה? וכדומה..

סט זוהר היומי 6 חלקים
בכריכה קשה

בעולם הזה. וכיון ששנאמר באברהם ברוך מצידי המתים, שבה אליו נשמתו של העולם הבא. משום זה תמצא שלא יחד הקדוש ברוך הוא את שמו אלא על יצחק, משום שגחשב כמת. ועל זה רמז הכתוב ואמר (איוב טו) הן בקדשו לא יאמין וגו'.

דבר אחר אלה תולדת, משום שהיה צדיק שבח אותו פעמים. תמים היה בדרותיו, אבל בדרות אחרים אינו נחשב לכלום, כמו דורו של אברהם ודור משה ודור דוד. דבר אחר, ראה מה עשה בדור שפלים רשעים, קל וחמר אלו היה בדור שפלים צדיקים. ע"כ התוספתא

רבי אלעזר פתח, (תהלים מז) לכו חזו מפעלות ה' אשר שם שמות בארץ. הפסוק הזה הרי נתבאר, ובארוהו. אבל לכו חזו, מה זה חזו? כמו שנאמר (ישעיה כא) חזות קשה הגד לי. במעשיו שהקדוש ברוך הוא עושה מתגלה נבואה עליונה לבני אדם. אשר שם שמות - שמות ודאי, שהרי השם גורם לכל.

כתוב ויקרא את שמו נח לאמר זה וגו', למה כאן לאמר? ולמה זה? אלא לאמר זו האשה. זה זה צדיק. רמזו כמו שהקדוש ברוך הוא קרא לו נח, מנחת הארץ. לאמר, מה זה לאמר? אלא מקום זה קרא לו נח, ומי הוא? ארץ הקדושה. לאמר זה נחמנו ממשנו וגו'. עשה אותו הקדוש ברוך הוא למטת ברכות עליונות. ונח זה זה צדיק, וכן נח (לאמר, נח) זה צדיק. לאמר זו נקבה, משום שלא נפרדים זה מזה. אמר רבי יצחק, לאמר זו ארץ הקדושה (וזה אמת). כתוב כאן זה ינחמנו, וכתוב שם (ישעיה כה) זה ה' קנינו לו. אשריהם הצדיקים

שרשומים ברשם של חותמת המלך להיות רשומים, והוא שם שמות בארץ בראוי. כתוב ויקרא את שמו נח, וכתוב ויקרא שמו יעקב. למה לא כתוב את? אלא שם דרגה אחרת (ר"א אמת) וכאן דרגה אחרת, (נ"א את, כמו שנאמר וראה את ה') ככתוב (שם) וראה את ה'. וראה ה' לא

דבר אחר אלה תולדות בגין דהוה צדיק שבח ליה תרי זמני. תמים היה בדורותיו, אבל בדרין אחרנין אינו נחשב לכלום, כמו דרא דאברהם ודרא דמשה ודרא דדוד. דבר אחר תמי מאי עבר בדרא דכלהו חייבים, קל וחומר אלו היה בדרא דכלהו צדיקים: (עד כאן תוספתא)

רבי אלעזר פתח (תהלים מז) לכו חזו מפעלות ה' אשר שם שמות בארץ. האי קרא הא אתמר ואוקמוה. אבל לכו חזו, מאי חזו. כמה דאת אמר, (ישעיה כא) חזות קשה הוגד לי. בעובדוי דקדשא בריה הוא עביד, אתגלי נבואה עלאה לבני נשא. אשר שם שמות, שמות ודאי, דהא שמה גרים לכלא.

כתוב ויקרא את שמו נח לאמר זה וגו' אמאי הכא לאמר. ואמאי זה. אלא

לאמר דא אתתא. זה דא צדיק. (רמזו כמו דקדשא בריה הוא קרא ליה נח ניהא דארעא. לאמר, מאי לאמר. אלא אתר דא קרי ליה נח. ומאן איהו ארעא קדישא. לאמר זה נחמנו ממשנו וגו'. עבר ליה קדשא בריה הוא למתא כנוונא עלאה) (נ"א זה דא צדיק וכן נח (לאמר, נח) דא צדיק. לאמר דא נוקבא. בגין דלא מתפרשו דא מן דא. אמר רבי יצחק לאמר דא ארעא קדישא) (וזה אמת) כתוב הכא זה ינחמנו, וכתוב התם (ישעיה כה) זה יי קנינו לו. ופאין אנון צדיקיא דרשימין ברשימו דגושפנא דמלפא למהוי בשמיה רשימין ואיהו שוי שמיהן בארעא פדקא יאות.

כתוב ויקרא את שמו נח. וכתוב, ויקרא שמו יעקב. אמאי לא כתוב את. אלא התם דרגא אחרא (ר"א חרא) והכא דרגא אחרא. (נ"א את, כמה דאת אמר וראה את ה') פדכתוב, (ישעיה ו) וראה את יי. וראה יי לא כתוב אלא את יי. אוף הכא בנח ויקרא את שמו נח.

שרשומים ברשם של חותמת המלך להיות רשומים, והוא שם שמות בארץ בראוי. כתוב ויקרא את שמו נח, וכתוב ויקרא שמו יעקב. למה לא כתוב את? אלא שם דרגה אחרת (ר"א אמת) וכאן דרגה אחרת, (נ"א את, כמו שנאמר וראה את ה') ככתוב (שם) וראה את ה'. וראה ה' לא

כתוב אלא את ה', גם כן בנח ויקרא את שמו נח. ויקרא שמו יעקב - דרגה שלו הקדוש ברוך הוא ממש קראה לו יעקב. אבל כאן את - להכליל את השכינה [ג"א שהיא דרגה אחרת למטה].

א"ה תולדות נח וגו'. רבי יהודה פתח, (תהלים קיב) טוב איש חונן ומלוה יכלכל דבריו במשפט. טוב איש - זה הקדוש ברוך הוא שנקרא טוב, כמו שכתוב (שם קמח) טוב ה' לכל, וכתוב (שמות טו) ה' איש מלחמה. לכל הנה חונן ומלוה, למקום שאין לו משלו, ואותו מקום נזון ממנו. יכלכל דבריו במשפט - שהרי אותו דבר לא נזון אלא במשפט, כמו שנגמר (תהלים פט) צדק ומשפט מכון פסאף.

דבר אחר טוב איש - זה צדיק, שכתוב (ישעיה א) אמרו צדיק כי טוב כי פרי מעלליהם יאכלו. רבי יוסי אמר, זה נח, שכתוב נח איש צדיק. רבי יצחק אמר, זה השבח של השבת שבו פתח טוב, שכתוב (תהלים צב) טוב להודות לה'.

רבי חייא אמר, הכל אחד, וכלם אמרו דבר אחד. וזה עושה תולדות בעולם. תולדות של העולם מי הם? אלו נשמות הצדיקים שהם פרי מעשי הקדוש ברוך הוא. רבי שמעון אמר, בשעה שהקדוש ברוך הוא מתעטר בעטרותיו, מתעטר מלמעלה ומלמטה, מלמעלה ממקום שלעמק הכל. מתעטר מלמטה במה? בנשמות הצדיקים. ואז נוספים חיים מלמעלה ומלמטה, ונכלל מקום המקדש מכל הצדדים, והבאר מתמלאת והים נשלם, ואז נותן לכל.

כתוב (משלי ד) שתה מים מבורך ונוזלים מתוך בארץ. למה [כאן] בורך בתחלה ואחר כך בארץ?

ויקרא שמו יעקב דרגא דיליה, קדשא בריך הוא ממש קרא ליה יעקב. אבל הכא את לאתכללא שכינתא. (ג"א דהיא דרגא אחרא לתתא):

א"ה תולדות נח וגו'. רבי יהודה פתח (תהלים קיב) טוב איש חונן ומלוה יכלכל דבריו במשפט. טוב איש, דא קדשא בריך הוא דאקרי טוב. כמה דכתיב, (תהלים קמה) טוב ה' לכל. וכתיב, (שמות טו) ה' איש מלחמה. להאי פל חונן ומלוה. לאתר דלית ליה מדיליה. והוא אתר מניה אתון יכלכל דבריו במשפט, דהא ההוא דבר לא אתון אלא במשפט כמה דאת אמר (תהלים פט) צדק ומשפט מכון פסאף.

דבר אחר טוב איש, דא צדיק דכתיב, (ישעיה א) אמרו צדיק כי טוב כי פרי מעלליהם יאכלו. רבי יוסי אמר דא נח דכתיב נח איש צדיק. רבי יצחק אמר דא שבחא דשבת, דביה פתח טוב, דכתיב, (תהלים צב) טוב להודות לה'.

רבי חייא אמר פלא חד וכלהו מלה חדא אמרו. ודא עביד תולדות בעלמא. תולדות דעלמא מאן אנון. אלין נשמתהון דצדיקיא דאנון איבא דעובדוי דקודשא בריך הוא. רבי שמעון אמר בשעתא דקדשא בריך הוא מתעטר בעטרותיו, מתעטר מעילא ומתתא. מעילא מאתר דעמיקא דכלא. מתעטר מתתא במה. בנשמתהון דצדיקיא. פדין אתוסף חיים מעילא ומתתא. ואתכליל אתר מקדשא מפל סטרין ובירא אתמלייא וימא אשתלים, וכדין יהב לכלא.

כתיב, (משלי ה) שתה מים מבורך ונוזלים כתוב (משלי ד) שתה מים מבורך ונוזלים מתוך בארץ. למה [כאן] בורך בתחלה ואחר כך בארץ?

שְׁהָרִי בּוֹר לֹא נִקְרָא אֲלֵא רִיק
שְׂאִינוּ נּוֹבַע. בָּאֵר - מִים
שְׁנוֹבְעִים? אֲלֵא הַכֹּל מְקוֹם אֶחָד
הוּא. אֲלֵא מְקוֹם שְׁהַעֲנִיִּים [נ"א
שְׁהַעֲנִי] אֶחָדִים בּוֹ נִקְרָא בּוֹר, שְׂאִין
לוֹ מְשֻׁלוֹ אֲלֵא מֵה שְׁנוֹתָנִים
לְתוֹכוֹ, וּמִיָּהוּ? דְּל"ת. אַחַר כֵּף
נַעֲשֶׂה בָּאֵר שֶׁהוּא נּוֹבַע וּמֵלֵא
[שְׁמַתְמֵלֵא] מִכָּל הַצְּדִידִים, וּמִיָּהוּ?
ה"א. מִתְמַלֵּאת מִלְמַעְלָה וְנוֹבַעַת
מִלְמַטָּה. מִתְמַלֵּאת מִלְמַעְלָה כְּמוֹ
שְׂאֵמְרֵנוּ, וְנוֹבַעַת מִלְמַטָּה
מִנְשֻׁמוֹת הַצְּדִידִיקִים.

דְּבַר אַחַר, שְׁתֵּה מִים מִבּוֹרָךְ - זֶה
דְּוֹד הַמְּלָךְ, שְׁכַתּוֹב בּוֹ (שְׁמוּאֵל-ב כג)
מִי יִשְׁקֵנִי מִים מִבְּאֵר בֵּית לְחֵם.
וְנוֹזְלִים - זֶה אֲבָרְהָם. מִתּוֹךְ - זֶה
יַעֲקֹב, שֶׁהוּא בְּאֲמַצְעֵ. בָּאֵרָךְ - זֶה
יִצְחָק, שֶׁנִּקְרָא בָּאֵר מִים חַיִּים. הָרִי
בְּפִסּוּק הַזֶּה נִמְצְאָת הַמְּכַרְכְּבָה
הַקְּדוּשָׁה הַעֲלִינָה מֵהָאֲבוֹת. וְדוֹד
הַמְּלָךְ הַתַּחֲבָר עִמָּם. יֵשׁ מִי
שְׂיֵאמֵר, וְנוֹזְלִים - זֶה יִצְחָק. מִתּוֹךְ
- זֶה מֹשֶׁה, שֶׁהוּא בְּאֲמַצְעֵ. בָּאֵרָךְ
- זֶה אֶהְרֹן, שֶׁנִּקְרָא בָּאֵר מִים
חַיִּים, וְדוֹד הַמְּלָךְ שֶׁהַתַּחֲבָר
עִמָּהֶם.

הַשּׁוֹקֵת הַנִּקְבָּה לְזִכֵּר אֵינָה אֲלֵא
כְּאֲשֶׁר נִכְנַסְתָּ בָּהּ רוּחַ וְשׁוֹפְכַת
מִים כְּנִגְדַת הַמַּיִם הַעֲלִיּוֹנִים
הַזְּכַרִּיִּים. כֵּף כְּנַסְתָּ יִשְׂרָאֵל לֹא
מֵעוֹרֶרֶת הַשְׁתַּקְקוֹת לְקַדוּשׁ-
בְּרוּךְ הוּא אֲלֵא בְּרוּחַ הַצְּדִידִיקִים
שׁוֹכְנִים בְּתוֹכָהּ, וְאֵז נּוֹבְעִים מִים
מִתּוֹכָהּ כְּנִגְדַת מִי הַזְּכַר. וְהַכֹּל
נַעֲשֶׂה תְּשׁוּקָה אַחַת (וְאִגְרָה אַחַת)
וְקַשׁוּר אֶחָד. וְהוּוֹ רְצוֹן שֶׁל הַכֹּל
וְהַטִּיּוֹל שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְטִיֵּל
עִם נְשֻׁמוֹת הַצְּדִידִיקִים.

בֹּא רְאֵה, כָּל אוֹתָן תּוֹלְדוֹת גֵּן
הַעֲדָן לֹא יוֹצֵאִים מִצְּדִיק אֲלֵא
כְּשֶׁנִּכְנַס בְּתוֹכָהּ הַזֶּה בְּחִבּוּר אַחַד,

מִתּוֹךְ בָּאֵרָךְ. אֲמָאִי (הַכָּא) בּוֹרָךְ בְּקַדְמִיתָא
וּלְבַתָּר בָּאֵרָךְ. דְּהָא בּוֹר לֹא אֶקְרִי אֲלֵא
רִיקְנָא דְלֵא נְבִיעַ. בָּאֵר מִיִּין דְּנִבְעִין. אֲלֵא
כֹּלֵא אֶתֶר חַד הוּא. אֲלֵא אֶתֶר דְּמִסְכְּנֵי (נ"א
דְּמִסְכְּנֵהָא) אֶחֱדָן בֵּיה אֶקְרִי בּוֹר. דְּלִית לִיה
מְדִילִיה אֲלֵא מֵה דְּיִהְבִין בְּגוּיָהּ. וּמֵאֵן אִיהוּ
דְּלִי"ת. לְבַתָּר אֶתְעֵבִיד בָּאֵר דְּאִיהוּ נְבִיעַ
וּמֵלִיא (ד"א דְּמֵלִיא) מִכָּל סְטְרִין. וּמֵאֵן אִיהוּ
ה"א. אֶתְמֵלִיא מֵעִילֵא (ד' ט ע"ב) וְנִבְעַע
מִתְתָּא. אֶתְמֵלִיא מֵעִילֵא כְּמֵה דְאַמְרִין.
וְנִבְעַע מִתְתָּא מִנְשֻׁמְתֵהוּן דְּצְדִידִיקָא.

דְּבַר אַחַר שְׁתֵּה מִים מִבּוֹרָךְ, דָּא דוֹד מְלָכָא
דְּכַתִּיב בֵּיה (שְׁמוּאֵל ב כג) מִי יִשְׁקֵנִי מִים
מִבּוֹר בֵּית לְחֵם. וְנוֹזְלִים דָּא אֲבָרְהָם. מִתּוֹךְ,
דָּא יַעֲקֹב דְּאִיהוּ בְּאֲמַצְעֵתָא. בָּאֵרָךְ דָּא
יִצְחָק דְּאֶקְרִי בָּאֵר מִים חַיִּים. הָא כְּהֵאֵי קָרָא
אֶשְׁתַּכַּח רְתִיכָא קְדִישָׁא עֲלָאָה מֵאֲבָהָן. וְדוֹד
מְלָכָא אֶתְחַבֵּר עִמְהוֹן. אִית מָאֵן דְּיִימֵר,
וְנוֹזְלִים דָּא יִצְחָק. מִתּוֹךְ דָּא מֹשֶׁה דְּאִיהוּ
בְּאֲמַצְעֵתָא. בָּאֵרָךְ דָּא אֶהְרֹן דְּאֶתְקְרִי בָּאֵר
מִים חַיִּים. וְדוֹד מְלָכָא דְּאֶתְחַבֵּר עִמְהוֹן.

תִּיאוּבְתָא דְנוֹקְבָא לְגַבֵּי דְכוּרָא לָאו אִיהוּ
אֲלֵא כַד עֵיִל רוּחָא בָּהּ וְאֶשְׁדַּת

מֵיא לְקַבְּלָא מִיִּין עֲלָאִין דְּכוּרִין. כֵּף כְּנַסְתָּ
יִשְׂרָאֵל לֹא אֶתְעֵרֶת תִּיאוּבְתָא לְגַבֵּי קְדָשָׁא
בְּרִיף הוּא, אֲלֵא בְּרוּחָא דְצְדִידִיקָא דְעֲלָאִין
בְּגוּוֹה. וְכַדִּין נְבִיעִין מֵיא מְגוּוֹה לְקַבְּלָא מִיִּין
דְּדְכוּרָא. וְכֹלֵא אֶתְעֵבִיד תִּיאוּבְתָא חָדָא (פ"א
וְצְבוּרָא חָדָא) וְצְרוּרָא חָדָא וְקַשׁוּרָא חָדָא. וְדָא
הוּא רַעוּא דְכֹלֵא וְטִיּוֹלָא דְמְטִיֵּיל קְדָשָׁא
בְּרִיף הוּא בְּנְשֻׁמְתֵהוּן דְצְדִידִיקָא.

הָא חֲזִי, כָּל אֲנוּן תּוֹלְדוֹת דְּגַנְתָּא דְעַדָן לֹא
נִפְקִין מִצְּדִיק. אֲלֵא כַד עֵיִל בְּהֵאֵי תִיבָה בְּחִבּוּרָא חָדָא. וְכֹלֵא גְנִיזִין

והכל גנוזים בה, ואחר כך יוצאים ממנה. גם כאן נח איש צדיק לא הוציא תולדות לפרות בעולם עד שנכנס בתבה, והתכנסו הכל בה והיו גנוזים בה, ואחר כך יצאו ממנה לפרות בעולם ולהתקיים בארץ. ואלמלא שיצאו מתוך התבה, לא התקיימו בעולם. והכל כמו שלמעלה - מתוך תבה יוצאים למעלה, מתוך תבה יוצאים למטה, זה כמו זה. [מתוך] וכאן התקיים העולם ולא מקדם לזה, שמשום כך כתוב ונוזלים מתוך בארץ, וכתוב ויולד נח שלשה בנים.

ותשחת הארץ לפני האלהים. אמר רבי יהודה, פנין שכתוב ותשחת הארץ, למה לפני האלהים? אלא פנין ששעשו חטאיהם בגלוי לעיני הכל, אז כתוב לפני האלהים.

רבי יוסי אמר, אני אמרתי הפוך. ותשחת הארץ לפני האלהים - בהתחלה לפני האלהים, שלא היו עושים בגלוי. לפני האלהים עשו ולא לפני בני אדם. ולבסוף עשו בגלוי. זהו שכתוב ותמלא הארץ חמס, שלא היה מקום בכל הארץ שלא היה בגלוי, ובגלל כך אמר הפסוק בשני גוונים.

א"ה תולדות נח - רבי אבא אמר, מיום שעבר אדם על מצות רבוננו, כל בני האדם שנולדו אחר כך נקראו בני האדם. ולא לשבח נקראו כך, אלא כמו שאמר בנו של אותו שעבר על מצות רבוננו. פנין שבא נח, נקראו בני העולם על שם נח. תולדות נח לשבח. שהעמידם בעולם. ולא תולדות אדם שהעבירם מהעולם וגרם מות לכלם.

בה. ולכתר מינה נפקין. אוף הקא נח איש צדיק לא אפיק תולדות למפרי בעלמא עד דעאל לתיבה ואתכנש כלא בה והו גניזין בה. ולכתר מנה נפקו למפרי בעלמא ולא תקיימא בארעא. ואלמלא דנפקו מגו תיבה לא אתקיימו בעלמא. וכלא כגוונא דלעילא. מגו תיבה נפקי לעילא. מגו תיבה נפקי לתתא. דא כגוונא דא. (גמ) והקא אתקיים עלמא ולא מקדמת דנא. דבגיני כך כתיב ונוזלים מתוך בארץ. וכתוב ויולד נח שלשה בנים (אמר רבי יהודה וכו' בכתוב בדה סב א) :

ותשחת הארץ לפני האלהים. אמר רבי יהודה כיון דכתיב ותשחת הארץ אמאי לפני האלהים. אלא כיון דעבדו חוביהון באתגליא לעיניהון דכלא כדין לפני האלהים כתיב.

רבי יוסי אמר אנא אפכא אמרית. ותשחת הארץ לפני האלהים. בקדמיתא לפני האלהים דלא הו עבדי באתגלייא. לפני האלהים עבדו ולא לפני בני נשא. ולבסוף עבדו באתגליא דא הוא דכתיב ותמלא הארץ חמס. דלא הוה אתר בכל ארעא דלא הוה באתגליא. ובגיין כך בתרי גווני אמר קרא.

א"ה תולדות נח. רבי אבא אמר מיומא דעבר אדם על פקודא דמריה כל בני עלמא דאתילידו לכתר אקרון בני האדם. ולא לשבחא אקרון הכי. אלא כמאן דאמר בנוי דהוה דעבר על פקודא דמריה. פנין דאתא נח, אקרון בני עלמא על שמיה דנח. תולדות נח לשבחא. דקאים לון בעלמא. ולא תולדות דאדם דאעבר לון מעלמא וגרים מותא לכלהו.

אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי, אִם כֶּף, הָרִי
כְּתוּב אַחַר כֶּף, וַיֵּרֶד ה' לְרֵאשִׁית
אֶת הָעֵיז וְאֶת הַמַּגְדָּל אֲשֶׁר בְּנוֹ
בְּנֵי הָאָדָם. בְּנֵי הָאָדָם כְּתוּב, וְלֹא
כְּתוּב בְּנֵי נֹחַ. אָמַר לוֹ, מִשּׁוּם
שֶׁאָדָם [שֶׁחָטָא ד"א חָטָא] לִפְנֵי רַבּוּנוֹ,
טוֹב לוֹ שְׁלֹא נִבְרָא וְלֹא יִכְתַּב
עָלָיו הַכְּתוּב פְּסוּק זֶה.

אָמַר בֶּא רָאָה, כְּתוּב (משלי י) בֵּן
חָכֵם יִשְׁמַח אֵב. כִּפְּאֲשֶׁר הֵבֵן טוֹב,
כֹּל בְּנֵי הָעוֹלָם זוֹכְרִים אֶת אָבִיו
לְטוֹב. וּכְשֶׁהוּא רַע, כֹּלֵם זוֹכְרִים
אֶת אָבִיו לְרַע. אָדָם, מִשּׁוּם
שֶׁחָטָא וְעָבַר עַל מִצְוֹת רַבּוּנוֹ,
כְּשֶׁבָאוּ אוֹתָם שְׁמֵרְדוּ בְּרַבּוֹנָם
מֶה כְּתוּב? אֲשֶׁר בְּנוֹ בְּנֵי הָאָדָם.
אָדָם הָרֵאשׁוֹן שְׁמֵרַד בְּרַבּוּנוֹ
וְעָבַר עַל מִצְוֹתוֹ, וְלָכֵן אֵלֶּה
תּוֹלְדוֹת נֹחַ. אֵלֶּה וְלֹא הֵרֵאשׁוּנִים.
אֵלֶּה שִׁיבְּאוּ וּנְכַסּוּ לְתוֹךְ הַתִּבָּה
וְהוֹצִיאוּ תּוֹלְדוֹת לְעוֹלָמִים. וְלֹא
תּוֹלְדוֹת אָדָם שִׁיבְּאוּ מִגֵּן עֵדֶן וְלֹא
הוֹצִיאוּ אוֹתָם מִשָּׁם.

בֶּא רָאָה, אֵלֶּה הוֹצִיָא אָדָם
תּוֹלְדוֹת מִגֵּן עֵדֶן, לֹא הָיוּ
מִשְׁמֵדִים לְדוֹרֵי דוֹרוֹת, וְלֹא
נִחְשָׁף אוֹר הַלְּבָנָה לְעוֹלָמִים,
וְכֹלֵם הָיוּ קְיָמִים לְעוֹלָמִים,
וְאִפְלוּ מְלָאכִים עֲלִיּוֹנִים לֹא
עָמְדוּ לִפְנֵיהֶם בְּאוֹר זָיו וְחֻכְמָה,
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בְּצִלְם אֱלֹהִים בְּרָא
אוֹתוֹ. אֲבָל בֵּינָם שֶׁנֶּאֱמַר הַחֲטָא
וַיֵּצֵא מִגֵּן עֵדֶן וַעֲשֵׂה תּוֹלְדוֹת
בַּחוּץ, לֹא הִתְקַיְמוּ בְּעוֹלָם וְלֹא
הָיוּ פְּרָאוּי.

אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה, וְכִי אֵיךְ יִכְלוּ
לְעֲשׂוֹת תּוֹלְדוֹת שָׁם, שֶׁהָרִי
אֲלֵמְלָא לֹא נִמְשָׁף עָלָיו יֵצֵר הָרַע
וְחֲטָא, יִתְקַים הוּא בְּעוֹלָם לְבַדּוֹ
וְלֹא יַעֲשֶׂה תּוֹלְדוֹת? כְּמוֹ זֶה
אֲלֵמְלָא שֶׁחָטָאוּ יִשְׂרָאֵל בְּעַגְלָה
וְהִמְשִׁיכוּ עָלֵיהֶם יֵצֵר הָרַע, לֹא
יַעֲשֶׂה לְעוֹלָמִים תּוֹלְדוֹת וְלֹא
כִּבְּאוּ דוֹרוֹת אַחֲרֵיהֶם לְעוֹלָם.

אָמַר לִיָּה רַבִּי יוֹסִי, אִי הָכִי, הָא כְּתִיב לְבַתֵּר
וַיֵּרֶד יי לְרֵאשִׁית אֶת הָעֵיז וְאֶת הַמַּגְדָּל
אֲשֶׁר בְּנוֹ בְּנֵי הָאָדָם. בְּנֵי הָאָדָם כְּתִיב וְלֹא
כְּתִיב בְּנֵי נֹחַ. אָמַר לִיָּה בְּגִין דְּאָדָם (דְּחָטָא ד"א
חָטָא) קָמִי מְרִיָּה טַב לִיָּה דְלֹא אֲבָרִי וְלֹא יִכְתוּב
עָלֵיהָ הָאִי קָרָא.

אָמַר תָּא חֲזִי, כְּתִיב (משלי י) בֵּן חָכֵם יִשְׁמַח
אֵב. כִּד בְּרָא טַב, כֹּל בְּנֵי עֲלָמָא דְכָרִין
לִיָּה לְאָבוּי לְטַב. וְכִד אִיהוּ בִישׁ, כֹּלֵא דְכָרִין
לִיָּה לְאָבוּי לְבִישׁ. אָדָם בְּגִין דְּחָטָא וְעָבַר עַל
פְּקוּדָא דְמְרִיָּה, כִּד אִתּוּ אֲנוּן דְּמֵרְדוּ בְּמְרִיָּהוּן
מֶה כְּתִיב אֲשֶׁר בְּנוֹ בְּנֵי הָאָדָם בְּנוֹי דְּאָדָם
קִדְמָאָה דְּמֵרְד בְּמְרִיָּה וְעָבַר עַל פְּקוּדֵיהָ.
וּבְגִינֵי כֶּף אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת נֹחַ. אֵלֶּה וְלֹא קִדְמָאִי.
אֵלֶּה דְנִפְקוּ וְעָאלוּ גוֹ תִיבָה וְאִפִּיקוּ תּוֹלְדִין
לְעֲלָמִין וְלֹא תּוֹלְדוֹת אָדָם דְנִפְק מִגֵּנְתָא דְעֵדֶן
וְלֹא אִפִּיק לִוְן מִתְּמָן.

תָּא חֲזִי, אֵלֶּה אִפִּיק אָדָם תּוֹלְדוֹת מִגֵּנְתָא
דְעֵדֶן, לֹא יִשְׁתַּצוּן לְדָרֵי דָרִין. וְלֹא
אִתְחַשְׁפוּ נְהוּרָא דְסִיְהֵרָא לְעֲלָמִין. וְכִלְהוּ הוּוּ
קְיָיִמִין לְעֲלָמִין. וְאִפִּילוּ מְלָאכִי עֲלָאִי לֹא
קְיָיִמִי קָמִיָּהוּ בְּנְהוּרָא וְזִיּוּא וְחֻכְמָתָא. כְּמָה
דְּאִתְּ אָמַר בְּצִלְם אֱלֹהִים בְּרָא אוֹתוֹ. אֲבָל בֵּינָם
דְּגָרִים (דְּר טא ע"א) חֲטָאָה וְנִפְק אִיהוּ מִגֵּנְתָא
דְעֵדֶן וְעָבַד תּוֹלְדוֹת לְבַר. לֹא אִתְקַיְיִמוּ
בְּעֲלָמָא וְלֹא הָיוּ כְּדָקָא חֲזִי.

אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה וְכִי הָיָה יִכְלוּ לְמַעֲבַד
תּוֹלְדוֹת תְּמָן דְּהָא אֲלֵמְלָא לֹא
אִתְמַשְׁיָה עָלֵיהָ יֵצֵר הָרַע וְחָטָא אִתְקַיְיִם אִיהוּ
בְּעֲלָמָא בְּלַחֲדוּדֵי וְלֹא יַעֲבִיד תּוֹלְדוֹת. כְּגוֹוֵנָא
דָּא אֲלֵמְלָא דְחָבוּ יִשְׂרָאֵל בְּעַגְלָא וְאִמְשִׁיכוּ
עָלֵיהוּ יֵצֵר הָרַע לֹא עָבְדוּ תּוֹלְדוֹת לְעֲלָמִין
וְלֹא יִתּוּן דָּרִין אַחֲרֵינֵין לְעֲלָמָא.

אמר לו, אלמלא לא חטא אדם, לא יעשה תולדות כמו זה מצד של יצר הרע, אבל יעשה תולדות מצד של רוח הקדש. שעכשו אינו עושה תולדות אלא מצד היצר הרע, ומשום שכל תולדות בני האדם כלם מן הצד של יצר הרע, לכן אין להם קיום, ואי אפשר להם להתקיים, שהצד האחר מערב בהם (ואפשר להם בעד האחר).

אבר אלמלא לא חטא אדם ולא גרש מגן עדן, הנה עושה תולדות מצד של רוח הקדש, שקדושים כמלאכים עליונים עומדים לדורי דורות כמו שהיה למעלה. כיון שחטא והוליד בנים מחוץ לגן עדן ולא זכה להוציאם מן הגן, לא התקיימו אפלו להשתרש בעולם הזה, עד שבא נח, שהוא צדיק, ונכנס בתבה, ומהתבה יצאו כל דורות העולם, ומשם התפזרו לכל ארבע רוחות העולם.

וירא אלהים את הארץ והנה נשחיתה. למה נשחיתה? משום כי השחית כל בשר את דרכו, כמו שנאמר. רבי חייא פתח פסוק ואמר, (וינה א) וירא אלהים את מעשיהם כי שבו מדרכם הרעה. בא ראה, בפעם שבני אדם זוכים ושומרים את מצוות התורה, אז הארץ מתחזקת ונמצאת בה כל השמחה. מה הטעם? משום שהשכינה שורה על הארץ. ואז הכל, עליונים ותחתונים, בחדוה. וכשבני אדם משחיתים דרכיהם ולא שומרים את מצוות התורה וחוטאים לפני רבונם, אז כפיכול דוחים את השכינה מהעולם, ונשארת הארץ משחיתה, שהרי השכינה נדחתה ולא שורה עליה, ואז היא נשחיתה. מה הטעם

אמר ליה אלמלא לא חטא אדם לא עביד תולדות כגוונא דא מסטרא דיצר הרע. אבל עביד תולדות מסטרא דרוחא קדישא. דהשתא לא עביד תולדות אלא מסטרא דיצר הרע. ובגין דכל תולדות דבני נשא כלהו מסטרא דיצר הרע, בגין פך לית לון קיום. ואי אפשר לון לאתקיימא, דסטרא אחרא אתערב בהו. (י"ח ל"ג ואפשר לון בסטרא אחרא).

אבר אלמלא לא חטא אדם ולא אתתרף מגנתא דעדן. הנה עביד תולדות מסטרא דרוח קדשא דקדישין כמלאכי עלאין קיימין לדרי דרין כגוונא דלעילא. כיון דחטא ואוליד בניו לבר מגנתא דעדן, ולא זכה לאפקא לון מגנתא, לא אתקיימו אפלו לאשתרשא בעלמא דא. עד דאתא נח דאיהו צדיק ועאל בתבה. ומן תבה נפקו כל דרין דעלמא. ומתמן אתפדרו לכל ארבע רוחי עלמא.

וירא אלהים את הארץ והנה נשחיתה. אמאי נשחיתה. בגין כי השחית כל בשר את דרכו, כמה דאתמר. רבי חייא פתח קרא ואמר, (וינה א) וירא אלהים את מעשיהם כי שבו מדרכם הרעה.

הא חזי, בשעתא דבני נשא זכאן ונטרי פקודי דאורייתא, כדין ארעא אתתקפת, וכל חידו אשתפחת בה. מאי טעמא בגין דשכינתא שריא על ארעא. וכדין פלא עלאי ותתאי בחדוה. וכד בני נשא מחבלן ארחייהו ולא נטרי פקודי אורייתא וחסאן קמי מאריהון, וכדין כפיכול דחיינן לה לשכינתא מעלמא ואשתארת ארעא מחבלא. דהא שכינתא אתדחייא ולא שריא עלה וכדין אתחבלת. מאי טעמא אתחבלת. בגין דשריא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵהוּן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוּן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוּן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחֵל עֲדָנוּ יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהּ אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהּ אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

